

KIS LAP

... FÁRADTSÁGTÓL ELSZENDERÜLT. (Lásd a 218. lapon.)

XLIV. kötet, 14. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. április 2-án.
Megjelen minden vasárnap, 16 oldalon

DORINKA MENEDÉKE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

NOST meg nem bámult, hanem nevetett Terikére.

— Már ugyan, hogy mehetnél haza, ha apácska nem ereszt?

— Nem kérdem ám senkitől!

— Hát el akarsz szökni?

— El.

— De hiszen nincs pénzed! Pedig tudod, milyen messze van innen hozzátok haza. Gyalog soha sem jutsz el odáig.

— Dehogyan nem! Hallottam és olvastam én már ennél különbb vállalkozásról is. Az igaz, hogy mindig csak fiúk szoktak világgá indulni, de én megmutatom, hogy én is meg tudom tenni.

— Ugyan már no! Nem mondd te ezt komolyan.

Ezzel Terike, tudta nélkül is, eltalálta az igazat. Dorinka csak úgy vaktában beszélt, mert annyit ő maga is jól tudott, hogy nagyon megbánná, ha ilyen kalandos utnak indulna neki. Csak úgy heveskedésében beszélt össze-vissza, ami éppen az eszébe jutott. Mivel azonban Terike kétségbe vonta, hogy meg is merné tenni, amit emleget, most már csak azért is még hetykébben ismételte, hogy de bizony megteszi.

— Nagyon is komolyan mondom, felelé. Te azt persze nem érted. Ti itt mindnyájan olyan alamusziak vagytok. Hát jól van. Nem mondom, hogy jőjj velem, nehogy aztán megint jajgass, hogy én csábitottalak el. Te itt maradhatsz, legalább kiszabhatják reád azt a büntetést is, amit nekem

szántak. No, nem irigyellek, mert keserves multságod lesz, azt előre is tudom.

— Igen, de hát mit csináljak?

— Velem jöhetsz. Szökjünk meg együtt.

— Ha lehetne! De ugy igazán nem lehetne, ahogy mondtad. Hozzátok haza nem mehetünk, az nagyon messze van, sok pénz köllene az utra, pedig semmi pénzünk sincs.

— Az persze baj. Ki köllene valamit találni, hogy pénz nélkül juthassunk el valahová.

— Oh, én tudnék valamit. Hátha Barnabás bácsihoz mennénk?

— Ki az?

— Hát... hát... egészen bizonyosan én magam sem tudom. Mind össze kétszer láttam. Minden két-három évben egyszer jön ide látogatóba, akkor is csak néhány órára. Ugy gondolom rokonunk, mert apácska is bácsinak szólítja.

— Én még a hírét sem hallottam.

— Meghiszem. Nálunk is csak éppen akkor van róla szó, mikor itt jár. Velünk leányokkal mindig nagyon kurtán beszél, de egyszer mégis azt mondta, hogy látogassuk meg.

— No, és voltatok nála?

— Nem voltunk. Hallottam, mikor egyszer apácska szóba hozta, hogy talán még is illenék oda ellátogatnunk, de a mama azt felelte, hogy az nagyon fölösleges, nincs ránk semmi szükség ott az öreg barlangjában.

— Hát barlangban lakik? kérdé Dorinka álmélkodva.

— Ó, dehogyan! Ő maga említette, hogy szép nagy kastélya van, nem is nagyon távol innen. Hogy nincs nagyon messze, abból gyanítottam, mert apácska azt mondta, hogy egy délután megjárhatjuk. Talán

csak azért
nabás bá
apácska
nagyon s
olyan sz
azért ak
talán föl

— His

Dorinka
affélét. S
ban él a
fiatalok,
gan élne
lesz semm
kérje, m

Terike

Dorinka
kalapját.

— De
jó lesz?

— Oh

vagyok f
látui, alk
az lesz a
Ha te f
teljék ö
nagyon s

— M
talán el
kérdezni

— M
rüen tud
kérdézős
eresztene
Sietnünk
és ránk
messze l

Terike
ebben a
és lelem

csak azért mondták barlangnak, mert Barnabás bácsi nagyon elzárkózottan él ott s apácska egyszer azt is említette, hogy nagyon sajnálja az öreg bácsit, mivelhogy olyan szomorú, elhagyott magányban él; azért akart minket oda küldeni, mert ez talán fölvidítaná a bácsit.

— Hisz' ez akkor nagyon jó lesz! szól Dorinka élénken. Oh, olvastam én már affélét. Szép nagy kastélyban bus magányban él a szomorú öreg, aztán jönnek vidám fiatalok, fölvidítják, megszereti őket s boldogan élnek. Éppen ez köll nekünk. Ott nem lesz semmiféle Zsófi néni, aki örökké számon kérje, mit csinálunk. Én megyek.

Terike meghökkent, mikor látta, hogy Dorinka csakugyan rögtön fel is teszi a kalapját.

— De mégis . . . Dorinka . . . hátha nem jó lesz? . . .

— Oh, az nagyon jó lesz. Bizonyos vagyok felőle, hogy a bácsi szívesen fog látni, alkalmasint ott maradunk sokáig . . . az lesz a menedékünk. Már legalább nekem. Ha te félsz, hát csak maradj itthon és teljék örömed a büntetésekben, ha olyan nagyon szereted.

— Már hogy szeretném? De hát . . . talán előbb mégis meg köllene valakitől kérdezni . . .

— Megkérdezni! No, te ugyan gyönyörűen tudnál megszökni. Hiszen ha előbb kérdezősködöl, akkor megtudják és nem eresztenek el, hanem inkább becsuknak. Sietnünk kell, hogy mire Zsófi néni ide jön és ránk akarja szabni a büntetést, már messze legyünk.

Terike kénytelen volt megvallani, hogy ebben a dologban Dorinka sokkal bátrabb és leleményesebb. Neki még nagy kétségei

voltak, hogy csakugyan okvetlenül meg köll-e ezt tenniök. Roppant csodálatosnak, hihetetlenek látszott az neki, hogy ők eltávozzanak kedves jó otthonukból. Mesekönyvekben ő is olvasott már effélét, de hát a mese csak mese, nem arra való, hogy az ember kövesse. Kivált az zavarta meg Terikét, hogy ily hirtelen világgá induljanak. Azért egy kis gondolkozás után megint csak így szól:

— Tudod, Dorinka . . . hiszen igaz . . . de talán jó volna, ha még egy kicsit gondolkoznánk róla . . . talán holnap reggelig.

— Holnapig? Az köllene még csak! Hiszen ha itt maradunk, akkor holnap már bizonyosan valami sötét pince-lyukban ülünk. Én nem várok egy perczig sem, hanem megyek Barnabás bácsihoz.

— De mégis . . . hátha nem lát szívesen?

— Oh, attól én nem félek. A lányokat mindenütt udvariasan fogadják. Ha félsz, hát csak maradj, már mondtam. De én nem szalasztok el ilyen kedves menedék-helyet. Ott nem lesznek se fiúk, se lányok akik boszantsanak, sem pedig kegyetlen nénik, akik örökké büntetéssel fenyegetnek. Azt tehetünk, amit akarunk. Leczke és tanulás sem lesz, kedvünkre tölthetjük az időt. Csak azt sajnálom, hogy már előbb nem beszéltél erről a kedves bácsinkról.

— Igen, de hát mamácska és apácska, meg Zsófi néni . . . aggódni fognak . . .

— Dehogyan fognak! Onnan majd irsz nekik, hogy ne aggódjanak, jó helyen vagy. De rólam nem szabad irnod; azt akarom, hogy Zsófi néni ne tudja, hová lettem. Majd ijedezik aztán, ha az én mamám kérdezni fogja tőle: hol vagyok, mit csinált velem? De én később szintén irok a mamám-

nak, hogy ne aggódjék miattam. Ez mind
rendben lesz. Hiszen ők ismerik Barnabás
bácsit és szüleidnek még kifogásuk sem
lehet, mikor maga az atyád oda akart tite-
ket küldeni látogatóba. Te haza is jöhetsz,
amikor akarsz; de én nem jövök ide többé.

Terike most már jóformán meg volt
győzve. Csakugyan igaz, hogy Barnabás
bácsihoz már készültek látogatóba. Tehát
csak az lesz a különbség, hogy most ők
ketten mennek. Mért is ne mennének? Lám,
Iréne és Kálmán éppen ma szintén a
szomszéd faluba kocsiztak látogatóba.

— Jól van, hát menjünk. De akkor
induljunk is mindjárt, hogy estére oda
érjünk. Nincs nagyon messze, úgy hallot-
tam, hogy alig két óra járás.

— Csak az utat kell jól tudnunk.

— Azt el nem téveszthetjük. Az ország-

ut egyenesen oda vezet. A bácsi kastélya,
úgy hallottam, kissé félre esik ugyan a
falutól; de ha egyszer ott vagyunk, könnyen
rátalálunk. Csak egy kis utra való kellene,
mert a nagy sétában megéhezünk.

— Van két fényes tizeském, azt rászá-
nom. Utközben majd veszünk tejet, kenyeret,
az mindenütt van.

Eképpen mindent teljesen rendben talál-
tak, Terike is föltette a kalapját és meg-
indultak, mintha csak a kertbe mennének
sétálni. Szobájokból lábujjhegyen osontak
ki s a hátsó lépcsőn siettek egy mellék-
ajtóhoz, melyen át mihamar kijutottak az
országutra.

— Most egy darabon szaladjunk, hogy
meg ne lássanak, ha keresnek. Majd ha
már kissé távolabb leszünk, kényelmesen
sétálunk. Estig oda érünk. (Folyt. köv.)

FÖLÖSLEGES KERGETÉS.

GIGOM-gágom, már nem havaz.
Enyhe a lég, itt a tavasz!
Elolvadt a fagy, a hó,
Mégint vígan reng a tó.

Hej, ti ludak, hej ti kacák,
Kezdődik a nagy mulatság;
Mert mi nekünk már bizon,
Megnyílt a fürdő-szezon!

Kár is minket úgy kergetni,
Még ostorral terelgetni!
Szaladjunk a tóra mi,
Te nélkülöd is, Jani!

EGY BÁRÁNYKÁT ÖLBE KAPOTT. (Lásd a 219. lapon.)

HÁLÁS CSACSI.

(Képpel a 220–221. lapokon.)

BANDI urfi! Ugyan mit ér
Ez a meddő kocsizás?
Nézem, nézem, de nem értem —
Nagy csalódás biz' ez kérem!
Onámitás, semmi más!

Bár hogy ránkasd gyeplőszárát
Amarra vagy emerre:
Hej bizony, nagy itt a hiba,
Vesztég marad a taliga.
Meg se mozdul kereke.

Mit vétettem ellened, hogy
Még eszedbe sem jutok?
Pedig vagyok igaz híved,
Megismertem nemes szíved,
Érted tűzbe is futok.

A minap, hogy Roszcsont Ferke
S Rontó Pál megüldözött,
S égő taplóval fülemben,
Vergődve a gyötrelemben
Hagytak kínjaim között:

Derék jó, ki a durva
Kínzást meg nem engeded —
Kinél jobbat nem ismerek:
Te voltál az, Bandi gyerek,
Ki megváltál engemet.

Hogy hálámat kimutassam,
Bízd rám a taligád' —
Hadd én legyek hiün szolgáló,
Poroszkálva szaladgáló
Háladatos csacsikád!

KÉT BÁRÁNY.

— Husvétii történetke. —

(Képekkel a czimlapon és a 217. lapon.)

AMERRE a kis Lola jár, mindenütt nyomában van az ő hófehér, szelid báránykája. Együtt sétálgatnak, ugrándoznak, játszadoznak. A kényes kis kutyú, a nyafogó tarka cicza mindhiába irigykednek; most már barika a kedves.

— Hogy ne volna kedves nekem, mikor olyan szép emlék fűz hozzá! mondogatá Lola. Nem volna szép, ha meg nem becsülném a jó Boriska ajándékát.

Igaz is, hogy Boriska olyan jó szívvél adta. Ambár ez csak kölcsönbe ment, mert a kedves jó Lola még jobb szívvél ajándékozta meg előbb Boriskát, s az ő ajándéka jóval értékeesebb volt.

Husvét ünnepét ülték. Tavasz volt, a nap már nyájasan mosolygott, de bizony még nem igen sütött melegen. Egy sápadt képű, szegényesen öltözött, mezitlábás leányka járt-kelt szomoruan a város utcáin egy kosár ibolyával, melyet a mezőn szedett. Kinálgatta, de nem sokan vették, s a leányka mind inkább szomorú képpel bolyongott szerte. Végre kimerülten pihent le egy nagy palota lépcsőjére s a kő oszlopnak támasztva fejét, busan gondolkodott.

— Szegény apám... mind hiába... Azt hittem, össze szerzek annyit, amennyi az orvosságra kell... Az orvos ur azt mondta, hogy akkor még minden jóra fordulhatna... De nincs... nincs... Hiába biztattam anyáskámat, üres kézzel térek haza!

Addig-addig busongott ott, míg a fáradtságtól elszenderült. (Lásd a képet a czimlapon.) Nem látta, mikor egy előkelő uri nő és egy nyájas arcú leányka fordult be a palotába.

— Mamácska nézd, hogy alszik ott az a szegény leány a kövön! szolt a kis leány.

— Ne bántasuk, Lolácskám. Valami nagyon szegény leány... még ezen a nagy ünnepnapon is mezitláb jár. Bizonyosan kenyérré válót akarna megkeresni a virágaival, De ugylátom, nem igen volt szerencséje, még telí a kosara.

— Oh, szegény! Én... én... ha szabad volna, kedves mama, neki adnám azt a szép husvétii cukor-báránykámát.

— Neki adhatod, kedvesem. Csakhogy ezzel nem igen segítsz rajta. A szükölködőnek nem nyalánságra van szüksége.

— Akkor hát... oda adom neki azt a szép ezüst forintosomat is.

— A
jó példa
Szerezz
Nehá
arra ér
rezdült.

— E
Boris
mosolyg
de csak
már el
bárány
erszény
nyitotta
ról ál

Lelk
hajléka
került
volt. A
gozható

Min
jőtevő
lakói k
nem tu
ködtek
szülei e
nem té

Csak
a husv
hozott
fordult
gedette
amint

kat...
a mi

kifejez
akkor
E r
a juh

egy k
bizony
Egy
a képe
Aztán
röszto

— Az már inkább segít. És ha te ilyen jó példát mutatsz, én is adok hozzá valamit. Szerezzünk a szegényeknek boldog ünnepet.

Néhány percczel később a szegény Boriska arra érzett föl, hogy a kosara kissé megrezdült. S mint ha valaki ezt mondta volna:

— Ez a tied!

Boriska meglepetve pillantott fel s egy mosolygós, nyájas képű uri leánykát látott, de csak egy pillanatig, mert az épp ekkor már el is tűnt. A kosárban pedig czukorbáránycukrot pillantott meg, melynek egy kis erszény volt a nyakára kötve. Amint fölnyitotta, szinte hüledezett. Akkora kincs-ről álmodni sem mert volna.

Lelkendezve futott haza s a szegény család hajlékában megszünt a szomorúság. Már került orvosság és minden, ami szükséges volt. A beteg apa meggyógyult, újra dolgozhatott.

Mindnyájan hálát éreztek az ismeretlen jótévő iránt. Gyanították, hogy a palota lakói közül valaki ez a jótévő, de egyelőre nem tudhatták meg, mert mikor ott kérdezősködtek, mindent zárva találtak. Lolácska és szülei elutaztak, aztán fürdön jártak, sokáig nem tértek haza.

Csak hogy Boriska nem felejtette el azt a husvétii ajándékot, mely mintha áldást hozott volna nekik. Dolguk nagyon jóra fordult, egy kis gazdaságot béreltek s elégedetten éltek. És egy napon Boriska, amint a városból haza tért, ujjongva mondta:

— Láttam, láttam azt a mi jó angyalunkat... ott a palota egyik ablakában. Ő volt a mi jótévőnk! Rá ismertem.

— Akkor be is megyünk, hogy hálánkat kifejezzük. Nem sokára itt a husvétii ünnep, akkor épp egy éve lesz, akkor megyünk be.

E napon Boriska, amint a mezőn járkált a juhnyájnál, egyszerre ujjongva kiáltott fel:

— Már tudom, mit teszek. Talán lesz egy kis öröme benne... szüleim pedig bizonyosan belé egyeznek.

Egy hófehér báránycukrot ölbe kapott (Lásd a képet a 217. lapon) és haza sietett vele. Aztán nagy gondja volt a báránycukra, fűrészeltte, fésülgette, a nyakába kék szalla-

gon csörgőt akasztott s a szelid állatkát mihamar megtanította rá, hogy engedelmeskedjék a hívásnak és játszani engedjen magával.

Nem csalódott. A kedves jó kis Lola igazán örömmel fogadta el a hófehér báránycukrot, mint jó tettének elismerését. Együtt sétálnak, együtt játszanak s Lola, Boriska s barika vígan és boldogan élnek.

MITŐL SÓS A TENGER.

— Hajós-mese. —

AZT mindenki tudja, hogy a tengernek sós a vize. De már azt nem tudja mindenki, hogy azt a tengeri vizet mi teszi olyan sóssá? Persze, a tudósok tudnak rá magyarázatot: az egyik ezt, a másik azt; de az öreg hajósoknak biz' azt hiába magyarázzák.

— Nem úgy van az! mondta nekem egy utazásom alkalmával egy vén hajós. Jobban tudom én az okát. Beszélte nekem az apám, aki még a nagyapámtól hallotta, ennek pedig a dédapám beszélte. Mert hát nagyon régen volt már az; olyan régen, hogy már a tizedik dédapám dédapja is mint régi históriát hallotta.

Ugy volt az, hogy egyszer valamikor régesrégen volt egy gazdag kereskedő, aki nagy hajót küldött messzire a tengeren tuli országba, az arabus szultán országába, hogy annak hozasson mindenféle drága jó és szép portékát. Odamenet a hajó félig üresen ment, azért hát a kereskedő, aki jószívű ember volt, így szólt a hajós néphez:

— Kedves barátaim, mondok valamit, amiből egy kis hasznot csinálhattok magatoknak. A hajónk innen üresen indul, de ti megrakhatjátok, amivel tetszik. Akinek van egy kis pénze, vásároljon itt olyan portékát, amit majd jó áron eladhat ott az arabusoknak. Van ám azoknak sok

aranyuk, ezüstjök, jól megfizetik a kedvökre való holmit. Meghagytam a hajóm kapitányának, hogy amint oda értetek, mindnyájatoknak adjon egy-két heti szabadság-időt, így aztán kiszállhattok a partra, és aki ügyes, az jó vásárt csaphat.

Megörült ennek a hajós nép. Mindegyik össze szedte a pénzeckéjét és vásárolt rajta mindenféle portékát, amiről gondolta, hogy jó kelete lesz ott az idegen országban. Csak egy fiatal hajós legény nézte busan ezt a készülődést. Neki nem volt egy fillérje sem, mert szegény árva fiu volt s csak nem rég fogadták fel a hajóra afféle mindenenes legénynek. Még bért sem kapott, csak éppen holmi ócska ruháért és a tartásért szolgált.

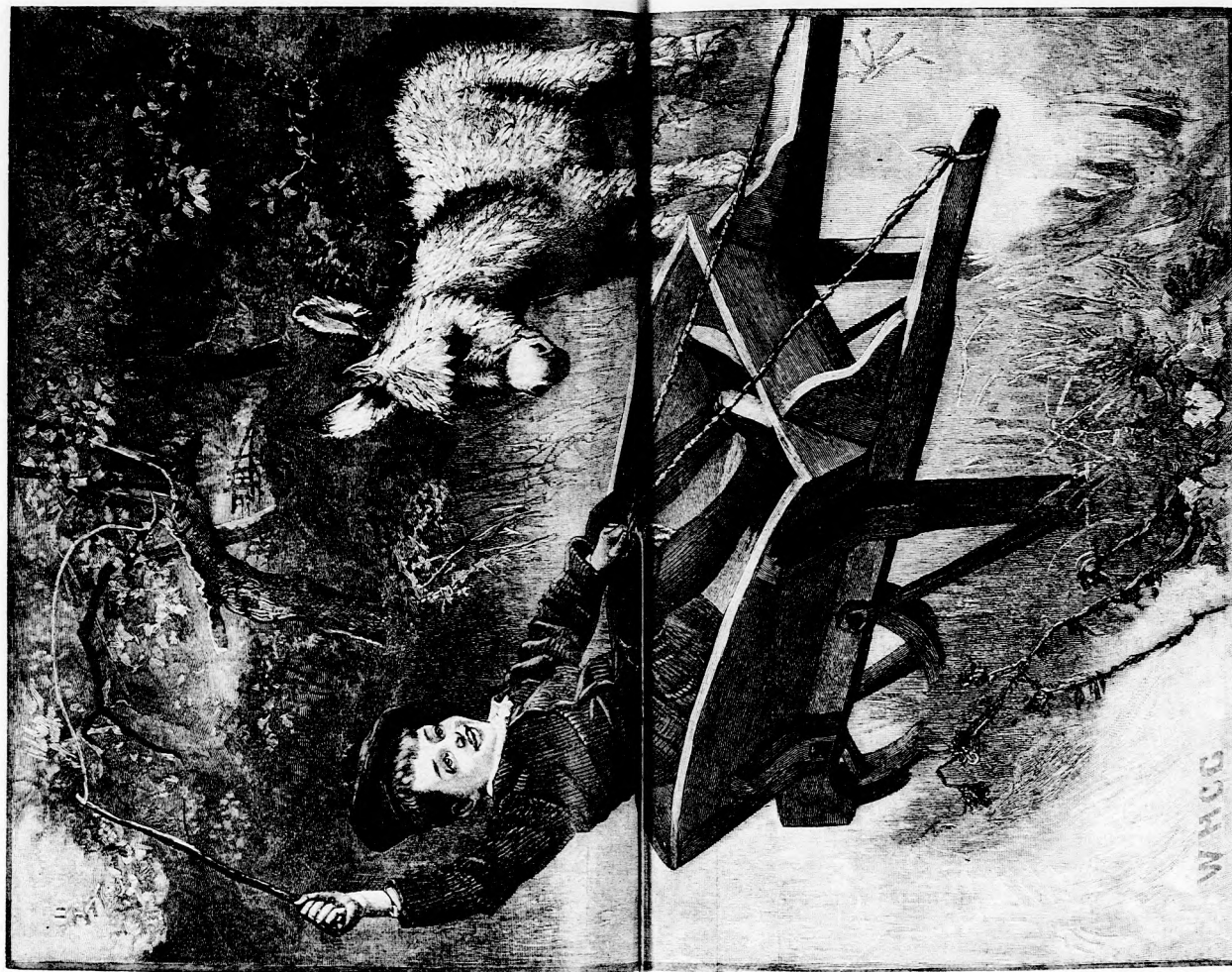
Gúnyosan kérdezték a többiek, hogy ő miféle portékával fog vásárt csapni az arabusok országában? Tudták, hogy semmije sincs. A csufolódás még inkább bántotta a szegény fiút s váltig törte a fejét, hogyan tehetne szert egy kis pénzmagra. De nem jutott egyéb az eszébe, mint hogy a keresztanyjához fordul.

— Nem sokat bizom ugyan benne, mert eddig még soha sem adott egy fillért sem; mindig csak azzal biztatott, hogy dolgozzam, akkor nem halok éhen. No, nem panaszkodom rá, mert hát igaz, hogy ez jó tanács volt. De most nem lesz elég, ha megint csak ennyit ad.

Hát benyitott a keresztanyjához. Nagyon öreg, nagyon töpörödött anyóka volt ez, de ilyenek ismerték a legöregebb embe-

rek, s így persze a keresztfia is. Mikor ez elmondta az ügyét-baját, az öreg asszony így szólt:

— Jaj fiam Gyurka, ha neked pénz kell,

akkor én nem tudok rajtad segíteni. Mert pénzem nekem magamnak sincs. Tudod, eddig is csak jó tanáccsal segíthettek.

— Tudom és köszönettel vagyok is érte, mert mindig javamra vált. Most is csak úgy végső szorultságban próbáltam szerencsét; de ha nincs kedves keresztanyámnak

Az öreg asszony elégedetten nézett a szerény fiura.

— No fiam, mivel olyan hálás és szerény vagy, gondoltam valamire, aminek hasznát veheted. Van nekem egy régi, becses jószágom, azt neked ajándékozom. Ha ügyesen használod, nagyobb szerencsét csinálhatsz, mint a társaid. Mindjárt be is hozom a kamarából.

Kiment és Gyurka ugyancsak kíváncsian leste, miféle drága jószág lesz az. Nagyot bámult aztán, mikor az öreg asszony egy ócska kávé-darálóval tért vissza. Az öreg asszony jól látta Gyurka arcán a csalódást s így szólt:

— Ne itélj a külső után. Nagyon hitvány kis jószágnak látszik ez, de titkos bűvös erő lakik benne. Mindent ad, aminek hasznát lehet venni. Csak aranyat, ezüstöt és drágakövet nem szabad tőle kérni, mert azt nem ad.

Gyurka még most is hitetlenül nézett a gyarló kis szerszámra de az öreg asszony így folytatá:

— Mindjárt meg is próbáljuk. Mondd, mi kellene most hamarjában leginkább?

— Az igazat megvallva, most éhes vagyok s legjobban szeretnék néhány jó tepertős pogácsát.

Az öreg asszony erre így szólt:

Darálj, darálj darálócskám,
Jó pogácsát darálj jócskán.

S ime, a daráló forogni kezdett és alsó fiókjából egymás után potyogott ki a legpompásabb friss tepertős pogácsa. Gyurka mindjárt bele is harapott.

— Jaj be jó! Ilyen jót még soha sem ettem.

— Elég lesz tiz darab? Hát láttad, hogyan indítottam meg. Most tanuld meg ezt is:

Pihenj, pihenj darálócskám,
Pogácsát már adtál jócskán.

S a daráló azonnal megszünt darálni.

— No's, mit gondolsz, hasznát veheted-e? kérde az anyóka.

— De nagyon!

— Akkor hát vidd és boldogulj vele. De jól vigyázz reá!

Orvendezve tért Gyurka vissza a hajóra. Mikor a többi hajósok meglátták, hogy milyen gyarló szerszámot hozott magával a nagy utra, még inkább csufolták. De Gyurka most már nem törődött vele. Eltette a darálóját egy csöndes zugba s nem is köllött félnie, hogy ellopja valaki, mert arra a hitvány kis jószágra rá sem nézett senki.

Megérkeztek szerencsésen a messzi idegen országban és a kapitány megengedte, hogy aki akar, partra szállhat és egy-két hétig a maga dolga után járhat. Mindjárt jelentkezett Gyurka is.

— Neked is jogod van a szabadsági időre, szólt a kapitány. De hát neked bizony kár ott künn a száraz-földön ögyelegned, mikor semmi sincs, amivel vásárt csaphatnál.

— Majd megvállik, kapitány uram. Én bizom a jó szerencsében és fogadni merek, hogy már holnapra hozhatok a kapitány urnak akár miféle portékát, amit csak kíván.

A hajós kapitány nagyot nevetett.

— Bolondos ficzko vagy! De hát áll az alku. A hosszú uton kifogyott a hajóról minden csirke, liba, pedig nagyon szeretem az ilyen pecsenyét. Hozz nekem holnapra

tiz pár csirkét, tiz pár libát és tiz pár kacsát s én jól megfizetem, minden darabért egy aranyat kapsz.

— Jól van, kapitány uram. Holnap elhozom.

Gyurka kiszállt a száraz-földre s a kikötő város közelében egy félre eső csöndes ligetben huzta meg magát. Ott három ketreczet rótt össze, aztán elővette a bűvös darálót.

Darálj, darálj darálócskám,
Csibét, libát darálj jócskán.

Csakhamar kövér csibék, libák, kacsák rebbentek elő a daráló fiókjából. Gyurka a ketreczbe dugta őket és másnap elvitte a hajóra a kapitánynak, aki ugyancsak elámult.

— Ördögös ficzko vagy. De amit ígertem, meg is adom.

És kifizette Gyurkának az aranyokat, aztán megengedte, hogy a városban továbbra próbáljon szerencsét mind addig, míg csak a hajó haza felé nem indul.

Gyurkának most már pénze is levén, a városban kibérelt egy házat és a kapura hirdetést ragasztott, mely így szólt:

»Itt minden kívánt portéka, ha egy nappal előbb megrendelik, felényi áron kapható, mint máshol.«

Nagyot néztek az emberek e furcsa hirdetésre. Egy pék mindjárt be is ment és kérdezte, igaz-e, amit az a felírás hirdet?

— Szórol szóra igaz, felelé Gyurka.

— No, hát akkor ezennel megrendelek száz zsák lisztet.

— Jól van. Tessék holnap ilyenkor előállani a szekerekkel.

És másnap reggel a pék megkapta a száz zsák lisztet, ki is fizette csengő aranyokban az árát.

Ennek a hírére szinte özönlöttek az emberek Gyurkához, aki alig győzte teljesíteni a

töme
már
pénz.
embe

Cs
ság-i
tány;
pont
volt,
a ha
kelle
külh
még

D
dará
hábo
kard
sürg
tére
kára

mor
kine

és p

M

szav

vez

járt

son

ölt

viss

má

ur

S

det

De

na

bü

Me

tömérdek megrendelést. Egyik szobában már véka-számra állt az arany és ezüst pénz. Alig egy-két hét alatt dugszagdag emberré lett.

Csak hogy egy nagy baja volt. A szabadság-ideje már végére járt és a hajó kapitánya azt izente, hogy a kiszabott napra pontosan térjen vissza. Már ez boszantó volt, mert bár kincseket vihetett magával, a hajón mégis csak az utolsó szolgának kellett volna lennie. Ettől pedig nem menekülhetett, mert akármilyen gazdaggá lett, még most is a kapitány volt az ura.

De ebből a bajából is kiségitette az ócska daráló. Mert épp akkor az arabus szultán háborura készült és sok puskára meg kardra volt szüksége, még pedig nagyon sürgetősen. A nagy vezér nem tudta, honnan téremtse elő, s végre is a csoda hirü Gyurkára gondolt, hát ha ez tud segíteni.

— A szultán ő felsége jól megfizetné, mondá a hatalmas miniszter. És azon felül kinevez basának is.

— Jól van. Holnapra lesz annyi kard és puska, amennyi csak kell.

Meg is lett. A szultán pedig állott a szavának és aranyos kutyabőr-levéllal kinevezte Gyurkát három-lófarku basának, mindjárt meg is küldte neki a drága selyem-bárszony ruhát, melybe Gyurka azonnal fel is öltözött. Most már aztán nem félt, hogy vissza kell térnie szolgának a hajóra. Most már a hatalmas szultán basája volt, nagyobb ur a hajós kapitánynál.

Szörnyű módon boszankodott és irigykedett a kapitány a Gyurka szerencséje miatt. De nem csak irigykedett, hanem azt is nagyon szerette volna megtudni, micsoda büvös mesterséggel jutott Gyurka ennyire? Mert hogy valami varázs-szere van, azt a

furfangos kapitány kitalálta. El is határozta, hogy valami módon kifürkészi a titkot és ha lehet, hatalmába keríti a büvös szert.

Sikerült is alkalmas időt kilesnie és a Gyurka házába belopózni, mikor senki sem volt otthon. Felkutatta az egész házat, de sokáig nem talált semmi különösét. A sok arany és ezüst erős vas ládákban volt elzárva. De végre benyitott egy szobába, melynek erős vas ajtaja s az ablakain sűrű vasrostélyá volt. És ebben a szobában nem volt semmi egyéb, csak a közepén egy asztal s rajta az ócska daráló.

— Furesa, nagyon furesa! Külön vas ajtós szobát tart ennek a hitvány kis szer számnak. Hallottam még a hajón, mikor a legények csufolták Gyurkát a darálójával, ő pedig nyugodtan türte. Semmi kétség... ez az az ördögös eszköz, mely dugszagdagá tette. Ohó barátocskám, neked már elég volt. Jusson másnak is. Én bizony elviszem.

Már hozzá akart nyulni, mikor benyitott Gyurka basa. Látta a gonosz kapitány szándékát s gyorsan megszólalt:

Darálj, darálj darálócskám.
Tolvaj-verőt darálj jócskán.

Rögtön neki eredt a daráló s a következő pillanatban korbács ugrott elő fiókjából, a korbács pedig odább röppent és nagyot suhogva csapott rá a kapitány hátára. És az első korbácsot követte a második, harmadik és még egész tuczat s valamennyi ott suhogott a tolvaj kapitány hátán. Jajgatott, ordított, kapkodott a kapitány, de az ördögös korbácsok nem kegyelmeztek.

— Jaj, jaj! Kedves Gyurka fiam, irgalmazz! Hatalmas, jeles Gyurka basa, kegyelmezz! Oh, holtra vernek!

— Megérdemled, mert a másé után nyultál, lefelé Gyurka.

— Jaj te semmire való! Megállj csak! Felköttemlek, nyársra huzatlak! A saját kapitányoddal mersz így bánni!

— Már nem vagy a kapitányom. Itt én vagyok a hatalmas basa és ha kedvem tartja, én köttemlek föl, mint tolvajt. No, de ezuttal megkegyelmezek. Ott az ajtó, pusztulj!

Futott is a kapitány, mialatt a korbácsok folyton páholták, míg csak az utczára nem ért. Ekkor állította meg Gyurka benn a daralócskát.

A kapitány egy darabon még jajgatva futott, de aztán hirtelen megállt és nagyot kaczagott.

— Nagyon jól van ez így! szólt magában. Csunyan elpáholtatott ugyan, de ez nem baj. Láttam, hogy csakugyan az a daráló a büvös eszköz és hallottam, hogy kell megindítani. Ezért érdemes volt egy kicsit megszenvedni. Most már török-szakad, megszerzem azt az ördögös masinát.

És meg is szerezte. Még az este a hajó több tisztjével újra megjelent Gyurka basánál és így szólt:

— Kedves Gyurka öcsém, egy kis félreértés volt köztünk. Te rosszat gondoltál rólam . . . no, de én elfelejtem. Mi holnap haza vitorlázunk, te itt maradsz gazdag basának. Hát el akarunk tőled bucsuzni. Ha meg nem vetnéd, egy kis bucsu-lakomát adnánk a tiszteletedre itt a szomszéd fogadóban.

A jó szívi Gyurka kész volt a békülésre. Nagy lakomát csaptak s a kapitány pompás borokkal kínálhatta Gyurkát; koczin-gattak addig-addig, mignem Gyurka egészen elkábult és elaludt.

Másnap jó későre járt az idő, mikor Gyurka fölocsudott és haza ment. S amint szétnézett, látta, hogy a büvös daráló eltűnt. Rögtön megértett mindent, szaladt a kikötőhöz — de már a hajó nem volt ott. A ravasz kapitány mindjárt este, miután a daralót ellopta, sietett a hajójára, fölszedette a horgonyokat és elvitorlázott. Mire Gyurka fölfedezte a lopást, a hajó már messze künn uszott a sik tengeren.

A tolvaj kapitány ujjongott örömeiben, hogy megkaparította a drága kincset. De nem örült a hajó szakácsa s panaszsza-ment a kapitányhoz:

— Nem tudok jó ebédet főzni. Olyan hirtelen utaztunk el, hogy elfelejtettünk sót vásárolni . . . most már csupa sótlan ételünk lesz.

— Csak az a baj? Jöjjön vissza félóra mulva, adok sót eleget.

A szakács kiment a kapitány kabinjából. A kapitány pedig elővette a daralót s szólt:

Darálj, darálj daralócskám.

Sót darálj most nekünk jócskán.

A daráló azonnal engedelmeskedett s bőven ontotta a sót, nagy öröme a kapitánynak. Mikor már jó pár mázsa só volt a szoba közepén, oda szólt a kapitány:

— No, már elég!

De a daráló csak darált szaporán tovább s néhány perc mulva már az egész szoba meg kezdett telni sóval.

— Mondom hogy már elég! kiáltá türelmetlenül a kapitány.

A daráló csak darált tovább. A tömérdek só már benyomta a szomszéd kabin falát és oda is beözönlött. A kapitány ijedten vette észre, hogy nem tudja megállítani az ördögös masinát, mert azt nem halotta

Gyurkától. P daráló csak rémülten és

— Még b pusztulj el ő

Kivonta k lót. Jaj, de tön egy-egy már két dar

A kapitány és ezer da

egy darab lett és így

ugy hogy k

A rettent hamar sülye

Elmerült fenekére. D

nekik, hogy a sót és dar

esztendő óta ger sós lett

Aki nem el a gonosz

a tenger fe sódaralók n

PALIKA,

Musvét véber

Katicza, ak uj bábuja,

Amire a

— No, l van, akkor meg, mond

— Mive

— Hát az öntözkö hatalmasan

— Oh,

Katicza ije

Gyurkától. Próbált mindenfélét, de hiába, a daráló csak darált tovább. A kapitány rémülten és dühösen kiáltá:

— Még bajt hoz a nyakamra! Inkább pusztulj el ördögös jószágá!

Kivonta kardját és ketté hasította a darálót. Jaj, de mi történt! A két félből rögtön egy-egy külön daráló támadt és most már két daráló még tömérdekebb sőt darált. A kapitány kétségbe esetten rontott nekik és ezer darabrra vagdalta; de minden egyes darabból megint egy-egy külön daráló lett és így már ezer daráló ontotta a sőt, úgy hogy közel sem lehetett félni.

A rettentő sötömeg alatt a hajó csakhamar sülyedni kezdett s végre el is merült.

Elmerült az ezer daráló is a tenger fenekére. De mert senki sem mondhatta nekik, hogy pihenjenek, hát darálták tovább a sőt és darálják azóta és sok száz és ezer esztendő óta, úgy hogy már az egész tenger sós lett tőle.

Aki nem hiszi, keresse meg, hol merült el a gonosz kapitány hajója. Ott szálljon le a tenger fenekére s megláthatja, hogy a sódaralók miként sózzák a tengert.

PALIKA, KATICZA ÉS A VICZA.

Husvét vasárnapján igazi ünnepi jókedvében volt Palika, épp úgy mint Katicza, aki meg azt mondta, hogy szép új bábuja, a Vicza is nagyon jó kedvű.

Amire a hamis Palika nagyot nevetett.

— No, ha a Viczának mindenben része van, akkor hát holnap róla sem feledkezem meg, mondá.

— Mivel?

— Hát nem tudod, hogy holnap van az öntözködés napja? Majd meglocsolom hatalmasan Vicza kisasszonyt is.

— Oh, azt nem szabad! tiltakozott Katicza ijedten. Ha engem megöntözől, nem

bánom; de Viczuskának megárt, lemosná róla a festéket.

— Már pedig megteszem. Most mondtad, hogy ő is örül a husvéti ünnepnek. No, hát ne örüljön hiába. Még meg találna neheztelni, ha meg nem öntözném.

— Nem, nem! Azt nem engedem. Nem is fogod megtehetni. Majd elrejttem én jól.

— Csak hogy én felkutatom.

Már ez nagyon veszedelmes fenyegetés volt, mert attól a szemfüles Palikától kitélik, hogy csakugyan rátalál. De Katicza nem tágitott.

— Azért sem talál rá, gondolá magában. Itt fogja keresni a házban. De nem lesz ám itt.

Fogta kalapkáját, köpönyegecskéjét s titkon kiosont a házból, ölében a veszedelemtől fenyegetett Viczával.

— Ne félj, Viczuska, nem fogja szép piros orczádat elmázolni. Elduglak én biztos helyre.

Arra nézve, hogy Palika rá ne találjon, az a biztos hely csakugyan nagyon biztos volt. Künn a kertben, túl a kerítés tövébe rejtette el Katicza az ő kedves bábuját és betakargatta száraz lombbal, hogy senki se gyanithassa, mi rejlik ott. Aztán vígan

tért haza és mikor Palikával találkozott, hamiskásan nevetett a szeme közé. Az a gonosz Palika pedig éppenségesen úgy nevetett vissza.

Eltartott a jó kedvök egész estig, egész vacsora utániig. De mikor már épp lefekvésre készültek, sőt Katicza már ágyban volt, hallották, mikor a mama így szólt az apához:

— Ejnye, de kár, hogy úgy elborult! Még rossz idő lehet holnapra.

— Nagyon valószínű. Alkalmasint még az éjjel megered az eső.

Katiczának rögtön elmúlt a jó kedve és majd fölsikoltott ijedtében. Megered az eső! Hisz akkor a Vicza tönkre megy ott a szabadban! Oh, milyen oktalanság volt oda rejteni! Most már mit tegyen? Megmondja? De hátha mégis elmarad az eső? Aztán meg a mama nem is engedné, hogy fölkeljen az ágyból és sötét este kísétáljon. Az a gonosz Palika akkor nevetne csak nagyot. Talán... talán nem fog esni! Inkább mindjárt imádkozik, hogy ne legyen eső holnap reggel.

Aggódva, busongva aludt el, míg Palika most még vigabb volt és egy ideig még le sem fekiúdt, hanem ki-bejárt.

A Katicza imádsága bizony nem használt. Mások alkalmasint még szebben imádkoztak, hogy igenis legyen eső. Reggel csak úgy zuhogott. Katiczának pedig, amint ezt látta, szintén záporként eredt meg a könyve.

Palika most is épp olyan jó kedvű volt, mint tegnap. Hozta is a szagos-vizes üvegcsét és meglocsolta Katiczát. De biz' ennek most egy csöpp kedve sem telt a locsolkodásban.

— Oda a Viczuskám! Vége van, tönkreázott! mondá zokogva. Elrejtettem a kerítés alá... te vagy az oka.

Am Palika még most is nevetett, úgy hogy Katicza, nem csoda ha így kiáltott fel:

— Menj! Nem szeretlek! Te gonosz vagy és kegyetlen! Még nevetni tudsz a káromon és szomorúságomon.

— Oh nem, azon nem nevetnék. Nézz csak ide!

Mit látott Katicza a Pali kezében? A Viczát, teljesen ép és sértetlen állapotban.

— Csak tréfáltam tegnap, de te megijedtél és ki akartál fogni rajtam. Meglestedek és tudtam, hol a bábu. Este, mikor az esős veszedelem hírért hallottam, oda mentem és behoztam, nehogy a tréfából kár legyen.

Katicza hirtelen abba hagyta a sirást és vigan ugrott Palikanyakába, megölelte, megcsókolta.

— Jaj de kedves, jó fiu vagy te, Palikám. Dehogy vagy gonosz, igazi jó testvérem vagy! És én nagyon szeretlek!

— En is téged Katiczám. Ne is hidd, hogy igazán meg akarnálak valaha szomorítani.

Körül táncolták a szobát és meleg szeretetben Husvét másodnapját még vigabban töltötték, mint az első napot.

K. M. R.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 12-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Állatország.

Helyesen fejtették meg: Szögyén Gábor, Wenckheim Mariska, Fábíán testvérek, Patterson Margit és Orsolya, Waldmann Aranka, Pollák Alfréd és Dezső, Steiner Boriska és Jancsi, Köhler Ferike és Pistika, Polgár Julianna, Hartmann Gyula, Waldmann Jenő, Vámosy László, Wiener testvérek, Anderlik Ede, Bartal Aurél, Pósch Ilonka, Erzi és Boriska, Neumann testvérek, Baum Róza és Miklós, Bayer Feri, Moesz Izabella és Ilonka, Fleischmann Jenő, Sipőcz Karola és Laczika, Koch Pepi és Janka (kinek az írása? F. b.) Bauer Elza Vadas Zoltán, Clemen Ernő, Schönberg Zoltán, Bretschneider Paula, Papp Birike, Herczl Antal, Busay Gizike és Irénke, Hirschler Jolán, valami Jóska Balásfalváról (ne firkantsd úgy oda a neve-

det, mintha val
vonására legott
Imre, Szeglethy
Unger Zoltán, S
Jaulusz Ella, M
Oszkár, Alberty
és Kálmán, Köv
Benkó Jenőke,
Engelmann Jen
Szidi, Roth Ma
és Luiza, Biede
Kornél, Deutsch
Iren és Imre. R
»Radakowska«
helyes? F. b.)
Gervay Mariska
Véghely Dezső

A jutalom k
ténvén, nyertes
Sarolta Veszpr
jutalom-könyvet

TIZ DARAB

Kissé kemén
pontosan ám, h
ábrán a betüve
csapott végü h
jelöl meg.

Kérdés: A ti
lyos keresztet
szára még egys
felső és a két c
A megfejtés
A megfejtők
jutalom-nyerem

Rajzok és jell
Össz

FORG

Hartmann G
kötelesség, tehát

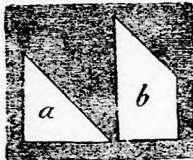
det, mintha valami híres férfi volnál, kinek kezevonására legott ráismer mindenki. F. b.), Szivák Imre, Szeglethy Mariska és Sarolta, Dienes Magda, Unger Zoltán, Somogyi Antónia, Horváth Ferencz, Jaulusz Ella, Markó Árpád, Szilasi Emilia, Gyene Oszkár, Alberty Mariska és Emma, Fülöp Etelka és Kálmán, Kövessy Rudi, Medvey Artur és Lajos, Benkó Jenőke, Praznovszky Iván, Hedry Géza, Engelmann Jenő, Schreyer Ilona és Irén, Oláh Szidi, Roth Margit, Vilmos és Pál, Hirsch Margit és Luiza, Biedermann Frida, Burián Erzsike, Riesz Kornél, Deutsch Sárka, Müller Margit, ifj. Szivák Irén és Imre, Radakowski Alma. (A másik levélben »Radakowska« áll, idegen kéztől. Melyik név a helyes? F. b.) Militzer Berta, Kováts Erzsike, Gervay Mariska, Mäder testvérek, Steiner Elza, Véghely Dezső és Andor, Vitályos Emma.

A jutalom kisorolása szabály-szerűleg megtörténvén, nyertesek lettek *Szeglethy Mariska és Sarolta Veszprémben*, kiknek a kiadó hivatal a jutalom-könyvet megküldi.

TIZ DARABBÓL EGY KERESZT.

— Feladvány. —

Kissé keményebb papirosból vágjatok, de igen pontosan ám, *hat* olyan háromszöget, amilyen az ábrán *a* betűvel van megjelölve és *négy* olyan csapott végű hosszukás négyszöget, melyet a *b* betű jelöl meg.

Kérdés: A tiz darabkából hogyan kell szabályos keresztet összeállítani, melynek alsó, tartó szára még egyszer olyan hosszú legyen, mint a felső és a két oldal-ág.

A megfejtést rajzban kell beküldeni.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül:

„Gyermek-humor.“

Rajzok és jellemző vonások a gyermek-világból.
Összegyűjté Forgó bácsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hartmann Gyula. Levelet hozzám írnod nem kötelesség, tehát semmi mulasztást sem követtél

el azzal, hogy eddig nem irtál. De annál kedvesebben vettem mostani soraidat, melyekből megtudtam, mily régi hű kis olvasóm vagy. Kedves mamád elismerő nyilatkozatára pedig büszke vagyok. Tamás bácsi rendes dolgozó-társa a »Kis Lap«-nak. Sokszor ír, csak a nevét nem írja alá. — **Polgár Julianna.** Az olyan megfejtők neve, kik bár némi részben hiányosan, de általában mégis helyesen fejtették meg a feladott rejtvényt, mind bele kerül a kucsmába. Hogy a te képrejtvényedre mikor kerül a sor, lehetetlen előre meghatároznom, mert nagyon sokadmagával várja sorát. — **Andrássfy Alice.** Szívóul üdvözöllek a nekem is kedves jubileumodhoz: hogy immár hat éve vagy a »Kis Lap« hű olvasója. Fáradozásomnak legkedvesebb jutalma, mikor ilyen értesítést kapok. Ha, mint írod, nehezedre esnék megválnod a »Kis Lap«-tól, hát remélem, hogy még egy ideig hűveim közt foglak látni és majd csak akkor kerül, mint előtted is sok olvasó társaidnál, bucsuzásra a sor, mikor a kis leányból már egészen nagy leány lett. — **Tolnay Flora.** Azt hiszem, Dorinkát még meg fogjátok szeretni. — **Müller Margit.** Épp így olvashatnám **Müllernek** is, **Müllernek** is a nevedet, melyben két javítás van. Így nem csodálható, ha neved változtatva jelen meg, hogy még magad sem ismeresz rá. Kérdésedre ebben a rovatban is többszörösen találod meg a választ. — **Weiss Böske.** Köszönöm a két szép rózsaszálát, de még jobban a szives meghívást, mely azoknak illata. Ha valaha arra visz a kedvező véletlen, bizonyosan meglátogatlak. — **Stielly Walter és Lajos.** De hát ha még nálatoknál is különb legények vannak, akik p. 200-at küldtek be? — **Breuer Oszkár.** A két első már megjelent a »K. L.«-ban régebben. A később felcseperedő nemzedék persze szintén próbálkozik, s mivel csak kevés számú szó alkalmas az ilyes rejtvények össze rovására, az ismétlés természetes. Ez azonban érdemedet ne csorbítsa. A kínaiak már régebben ismerték a könyv-nyomást mint az európaiak. Ám azért Gutenberg János mégis nagy feltaláló volt. Ez vigasztaljon meg tégedet is. A 3. számút pedig még az én kis lányom fehér cziczája is meg tudná oldani, olyan könnyű. — **Polgár Bella és Honka.** Kivánságtok nem sokára teljesül. — **Schwartz István és László.** A multkori jobb. A mostaninak nem pattan úgy ki az éle. — **Ifj. Bolyó Károly.** Furcsa, hogy Pálma hugoekádát Rebikének szóitják. De hát a becározó szeretetnek vannak ilyen szeszélyei. — **Gerde Oszkár.** Mind a három kérdésre a mai pósta is meghozza a fölvilágosítást, de meghozta már a m. héten is. Gondos írásodban örömmel tellett. — **Haagh Endre.** A megelőző üzenetből te is érthetsz. — **Ehrlich Juliska.** Az egyiket besoroztam. Nyilatkozatod egészen büszkévé tesz. — **Josipovich Kálmán.** Olyan könnyű, hogy ilyen olcsó szerral nem is illenék pályáznom a te jutalmadra. — **„Zsuzsu kutya.“** A verseknek semmi külön színök, hangjok. Közönséges rimel-

té
ha
go
tet

va
vés
vol
az

Mé

az

I
maj
His
szal
rejt
De
meg
jen
gond
Tala
min
holn
A
most
le se
A
nált.
kozta
ugy
látta.
Pa
mint
csét
most
kodás

—
ázott
tés al
Am
hog

—
és ke
és szo

—
csak i

sek. Örülnek, ha jobbat kaphatnék. — **Szent-Ivány Carola.** No ugyan meg vagyok veled akadva! Irnám meg neked »azt a divatos tánczot, melyet most annyit járnak, hogyan kell írni és kimondani«, mert a nénikéid sem tudják, mely országból való. Nem tudod: *szorodzsza, szörödzsze, vagy szarudzsan-e?* Jaj édes lányom, hát én meg hogy tudjam, aki rég lemondtam a bálról, a régi tánczokkal nem törődöm, az újabbakkal még ugy sem. Tán, ha itt szóvá teszem, valamelyik kis lány-pajtásod megüzeni neked ebben a rovatban, minek is hívják azt a te szorodzsza-vagy szarudzsan-tánczodat. — **Királyfi Vilma.** Közlésre nem való, de mint nemesebb szórakozásnak a jelét szívesen veszem tudomásul. — **Militzer Etelka.** A szárnyai messzibb és magasabbra vihetnék bár, mégis örömet ül az apró csicsergő mellé s ápolgatja a beteg madárkát. Ez nekem nagyon tetszik s köszönöm, hogy megírta. Bertuskában is oly hívet szeretnék nevelni magamnak, mint sikerült Etelkában. — **Schweiger Palika.** (v. *Pólika?*) Különös, hogy éppen a te nevedre nézve voltam kétségben az iránt: fiú vagy-e vagy lányka, mert nem olvashattam tisztán. De levelkéd foglalatára fölvilágosít, hogy nemcsak fiú, de elkeseredett fiú vagy, aki méltán neheztel a nényére azért, amért ez neki meg nem akarja magyarázni a »bakfís« értelmét, mondván, hogy azt tudni nem fiúknak való. De már miért ne volna lejt szabad tudni a fiúnak is, hugocskám? — hogy bakfís alatt oly leánykát értenek, aki nem gyermek már s még nem megy nagy kisasszony-számba; olyan, mint fiúk közt a süheder. Hanem azért bizony különb újságot nektek fiúknak nem csinálók. Elöttem csak *gyermek* van, s nekem egyre megy, akár Palika, akár Pólika. — **Medvey Arthur és Lajos.** Már átadtam a fámetszőnek. — **Weisz Ilona.** Ha előre megmondanám a végét, már nem érdekelné. Az írásod nem is olyan rossz, csak jobb és tisztább papirosra írnl. — **Soós Katicza és Elemér, Schulhof Anna.** Helyesei czimeztétek. — **Pavlik Ilona.** Ugy magyarázni a *cipőt*, hogy azt minden ember használja, nagyon általános. Hát az inget, kalapot, kabátot nem? Minden rejtett szó jelentésének jellemzését köll adni. Ily értelemben megváltoztatva lássam újra, mert egyébként hibátlan. — **Hirsch testvérek.** Hetek óta tanítalak a *szerkesztői és kiadóhivatal* közötti lényeges különbségre s ti mégis rajtam követelitek az elmaradt számot. — **Polgár Juliska.** Bátran. — **Volarich Imike.** Köszönöm, hogy felvilágosítottál. Mind-kettőtökre, rád és Iduskára, örömet gondolok. — **Maller testvérek.** Az álom mivoltát kérdezitek. »minthogy erre«, mondja Margit, »sohasem kaptam eléggé világos választ.« Bizony gyermekeim, ezután sem igen fogtok kapni, mert nagy természet tudások és bölcselők keresték már az álomnak és alvásnak titkát, de bizony még eddigelé rá nem nyitottak. Az elálmosodás a test s főképen az agyvelő fáradtságából származó mámor, mondja az egyik tudós.

De hát hogy bir aztán pihenő korában, tehát alvás alatt működni s álmokat szerezni? Szóval: rejtély előtt állunk. A nagy angol költőnek: Shakespearenek a mondása, hogy: »sok történik az ég és föld között, amit iskolai tudásunk meg sem álmod« — bizony éppen ráillik magára az álomra is. — **Boross Kata.** Palika sorainak örömmel nézek elibe. Köszöntelek mindnyájatokat. — **Pécsről** már harmadizben kapok megfejtést a beküldő neve nélkül. Van a levél homlokán egy sör-raktárosnak a czime, de az talán csak nem olvasója még a »Kis Lap«-nak. — **Grf. Matuschka Alfréd.** Külön levél írására nem érkezem. A tudni valókat már megérthetted a »kis értesítőből«. — **Kasper Gusztáv.** Azóta tisztában vagy, ugy-e bár? — **Szolcsányi Kornélia.** Nehezebb göresöt köss. Ezt hamarosan kioldanák. — **Gräber Berta.** Ügyes. Meg fog jelenni. — **Csihal Hortensia.** A »rut«-at ugy magyarázod, hogy: »az ilyen gyermeket szeretik a szülők.« Hát a szép gyermeköket nem szeretik? Hiszen a szegény szüle még a rossz gyermeket is szereti. A rejtett szókat találéokban jellemez. — **Zsoldos Miklós.** Abban igazad van, hogy »lóország« nincs és értelme sincs. De ebből csak azt kellett volna következtetned, hogy tehát nem fejtetted meg a rejtvényt helyesen. A naptár végett fordulj a kiadóhivatalhoz, mely megküldi, ha még van készletben; ha mindjárt annak idején, január elején fordulsz hozzá, biztosan megkaptad volna. Az ablakos rejtvénynyel hajlandó vagyok egyszer kísérletet tenni, talán érdekelni fogja kis olvasó társaidat; de csak akkor tehetem, ha más szövegre alkalmazva készítel el és küldöd be; mert a most küldöttnél mindjárt az első próbálkozás rávezet az egész rejtett mondatra, melyet csak nem rég olvastak a »Kis Lap«-ban: tehát megfejtjenék a rejtvényt anélkül, hogy megfejtésén fejöket kellene törniök.

A „Kis Lap“ husvétii piros tojása.

Igazi, s ugy hiszem, kedves meglepetést szereztem a számotokra. Mert csak az a valódi meglepetés, mely váratlanul jön. Váratlanul jön pedig nektek ez az emberi virág-bimbóbul fonott koszoru, melyből nagyobb és kisebb gyermek társaitok mosolyogva köszöntenek titeket és kívánnak mindnyájatoknak boldog ünnepeket.

Mely kívánsághoz teljes szívből csatlakozik a ti szerető hivetek

Forgó bácsi.

át
il :
re-
ég
em
ara
nel
es-
ldő
ak-
ója
éd.
kat
per
—
Ezt
yes,
-at
sze-
sze-
yer-
elle-
van,
bből
ehát
ptár
üldi,
ején,
ptad
gyok
i kis
más
mert
kozás
csak
meg-
tésén

sze-
alódi
lanul
mbók-
isebb
tite-
g ün-
kozik
csi.

um-épület.

HUSVÉT.

Észlott a köd borja, Ésel földel beragyója,
Harsog, zeng a halleluja! Husvét dícső vasárnapja.

Ó holdog felmadás,
Buzgó lombfakadás!
Rejtelmes rügy pattanása,
Riesi bimbó hasadása
Gyermek-arcok mosolygása:
Minden szív és minden elme,
Ó Teremtő nagy kegyelme,
Szengezzve éneket,
Alvva dícsér Tégedet!

seh
Ca
 Irr
 me
 da
 bó
 sze
 ho
 tái
 ser
 lár
 mi
 zse
 va
 szí
A
 me
 ga
 s l
 hí
 Et
Kü
 ké
 ne
 föl
 va
 ez
 ér
 va
 na
 ká
 na
 sü
 fió
 s i
M
 sze
 a
 ro
Se
 se
 rá
 na
 ne
 kö
 uj
 re
 hi
 ra
Jt
 hc
 ká
 A
 m
 vá
 to
 lő
 de
 el
 grá

Felelős szerk.: *Torgo*

Nyomtatj:

lajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.

rept